

- 2) Czy art. 1, 3 i 22 kodeksu granicznego Schengen ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego [w niniejszej sprawie art. 18 i 22 Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (rozporządzenia ministra z dnia 30 czerwca 2020 r. ustanawiającego natychmiastowe środki mające na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się koronawirusa COVID-19, po zmianach wprowadzonych odpowiednio przez art. 3 i 5 rozporządzenia ministra z dnia 10 lipca 2020 r.)] wprowadzającym zakaz wyjazdu w przypadku innych niż niezbędne podróży z Belgii do państw wewnątrz UE i strefy Schengen oraz zakaz wyjazdu z tychże państw do Belgii, które to zakazy nie tylko mogą podlegać kontroli i sankcjom, ale także być przeprowadzane i stosowane z urzędu przez ministra, burmistrza i komendanta policji?

(1) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. 2006, L 105, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 1. marca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko oskarżonemu5**

(Sprawa C-147/22)

(2022/C 213/37)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony5

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej „kartą”] i art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen [zwanej dalej „KWUS”] zasada ne bis in idem stoi na przeszkodzie prowadzeniu postępowania karnego wszczętego w jednym państwie członkowskim przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi czynami, w przedmiocie których prowadzono już postępowanie karne w innym państwie członkowskim, które zostało prawomocnie zakończone postanowieniem prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego?
- 2) Czy okoliczność, że pomimo wydania przez prokuratora postanowienia o umorzeniu postępowania karnego (postępowania przygotowawczego) w państwie członkowskim możliwe jest wznowienie postępowania przygotowawczego do czasu przedawnienia przestępstwa, ale prokuratura nie uznała za zasadne takiego wznowienia postępowania z urzędu, jest zgodna z ustanowioną w art. 50 [karty] i art. 54 [KWUS] zasadą ne bis in idem oraz czy stoi ona ostatecznie na przeszkodzie wszczęciu nowego postępowania karnego w danym państwie członkowskim przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi czynami?
- 3) Czy postępowanie przygotowawcze umorzone w stosunku do oskarżonego, który nie był przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w związku z przestępstwem dotyczącym osób będących razem z nim współoskarżonymi, nawet jeśli przeprowadzono czynności dochodzeniowe przeciwko tej osobie jako oskarżonej, a umorzenie postępowania przygotowawczego zostało oparte na informacjach ze śledztwa przekazanych w następstwie wniosku o udzielenie pomocy prawnej oraz na przedstawionych informacjach o rachunkach bankowych i przesłuchaniu współoskarżonych w charakterze podejrzanych, jest zgodne z ustanowioną w art. 50 [karty] i art. 54 [KWUS] zasadą ne bis in idem oraz może zostać uznane za wystarczająco dokładne i wyczerpujące?